

DE SPIN ALS SLUIPMOORDENAARSTER.

Men weet, dat de spin door haren giftigen beet zeer spoedig een klein insekt kan dooden, dat zij echter in staat is eene groote pad van het leven te berooven, zal aan menig lezer van dit tijdschrift onbekend zijn. Toevallig ben ik getuige geweest van een zoodanig geval.

Ik zag eene groote huisspin (*Epeira diadema*) zich zeer voorzigtig aan een draadje neerlaten en bemerkte, dat juist onder haar eene pad zat. Op eenigen afstand van den grond hield de spin op; ze scheen te berekenen, of zij wel op de goede plaats te regt zoude komen, liet zich vervolgens schielijk juist op den kop van de pad neer — beet — en vlugtte even snel omhoog. De pad maakte geene andere beweging dan dat zij met haren kop op den grond dook. Dezen aanval herhaalde de spin nog tweemaal; na den derden beet begon de pad een weinig te beven en — ze was dood.

De spin staarde aan haar draadje hangende eenigen tijd op haar slagtoffer neer en begaf zich toen heel bedaard, zonder eenig blijk van gewetenswroeging te geven, op hare plaats. Het overschot der pad werd na een paar dagen op de gebruikelijke wijze door den doodgraver (*Necrophorus vespillo*), dezen zwarten met geelroode banden versierden kever, ter aarde besteld en de sluipmoord der spin zoude met de pad begraven zijn, indien dit tijdschrift het niet noodig oordeelde daaraan publiciteit te geven.

Tilburg 1869.

JULIUS BERKEMEIER.
